

HET blanke dons, waarvan de sneeuwvade geweven wordt, dekt wel toe, maar sluit niet af. De landman weet, dat „het tarwegraan, dat in de aarde valt,“ onder het witte kleed niet verstikt, maar rijpt ten oogst. De sneeuw is het licht van den winter. Zij dekt voor een oogenblik de donkere aarde toe en geeft haar den schijn van een schoonheid, die zij voor altoos verloren heeft. Onder dien zachten mantel groeit het leven de lente tegemoet. Het is in de stilte, dat het leven den dood overwint. Daarna is er de glorie en de jubel van het licht, waartegen de sneeuw niet bestand is en wegsmelt.

De Wartburg in den Winter

En nu zien we hier den Wartburg, gehuld in het blanke gewaad van den winter. Zóó zien we deze tijdelijke verblijfplaats van den grooter Hervormer het liefst en het best. Neen, niet omdat dit beminde monument uit de geschiedenis van het Koninkrijk Gods, dan zoo mooi uitkomt tegen den vaalwitten hemel. Maar omdat wij weten, dat onder dit dak de kiemen gelegd zijn van een werk, dat alleen vrucht kan dragen, wanneer het in de diepte gezaaid en door een warm kleed gedekt wordt. Dat is de Bijbelvertaling, door Luther op den Wartburg begonnen in 1521, en in 1534 voltooid. De historie moge ons van Luther op den Wartburg het beeld voorhouden van „Jonker George“ (zijn schuilnaam), die in ridderkleedij, het zwaard aan de heup gegespt, ter jacht tijgt, om alle achterdocht van de vijanden te verbannen, het Protestantisme bewaart liever de herinnering aan den man, die, door God een wijle uit den strijd weggetrokken, op den Wartburg de rust en de stilte vond, om Gods Woord, dat onder de verstikkende stoflaag der verguizing begraven lag, leesbaar te maken voor allen, die hongerden naar het Brood des Levens.

Had hij niet kort tevoren op den Rijksdag te Worms geantwoord op den eisch tot herroeping van zijn geschriften: „Daar dit het geluk der ziel en den hoogsten schat in hemel en op aarde, Gods Woord, betreft, zoo verzoek ik, Keizerlijke Majesteit, om bedenktijd“? De bedenktijd duurde niet lang: één nacht van bange worsteling om het licht, waarvan David in Ps. 36 zong: „In Uw licht zien wij het licht“. Toen volgde het antwoord: „Daar mijn geweten door Gods Woord gebonden is, zoo kan en wil ik niets herroepen, omdat het noch veilig, noch aan te raden is, iets te ondernemen tegen het geweten.

Hier sta ik, ik kan niet anders. God helpe mij! Amen“.

Zoo stond de groote Hervormer in Gods volle licht. Maar toen kwam de donkerheid van den winter en wij

vinden denzelfden held op den Wartburg diep neergebogen onder geestelijke aanvechtingen: „Ik ben in die tijden dikwijls tot in de hel gegaan, maar God heeft mij er weer uitgerukt en getroost, dat mijn prediking *het ware Woord Gods* en de hemelsche leer is“.

Is het niet in veel hooger zin zoo gegaan met Hem, die gekomen is op aarde, om zondaren zalig te maken? Als Hij geboren wordt, is het winter in Israël: koud en star ligt het geestelijk leven neergeslagen in het stof van aardse verwachtingen. Pas wanneer de geboren Heiland sterft, is de opstanding uit dien geestelijken dood mogelijk, voor Israël en voor de Heidenen, voor Gods gekenden van verleden, heden en toekomst. Dat heeft Jezus zelf duidelijk gezegd, toen Hij sprak over het in de aarde stervend tarwegraan: „En ik, zoo wanneer ik van de aarde zal verhoogd zijn (en dit zeide Hij, betekenende, hoedanigen dood Hij sterven zoude, Joh. 12: 33), zal ze allen tot Mij trekken“.

Allen.....

De velden zijn wit — om te oogsten.

Ook het zaad der verderfenis, in den Hof van Eden gezaaid, is ontkiemd en onder den dekmantel van den leugen, gespreid door den vader der leugenen, is het gerijpt tot den oogst. Hij, in wiens hand de wan is, komt, en zal Zijn dorschvloer doorzuiveren. Want het gaat om de tarwe!

Luther's klacht op den Wartburg eechoot door de kerkgewelven van onzen tijd: „O jammer, ik bid weinig, ik worstel weinig met God, ik zucht niet voor de Kerk“.

Laat ons in deze Decemberdagen, waarbij men zoo graag aan luidende klokken boven besneeuwde velden denkt, dit zijn, dat wij luisteren naar de roepstem van den grooten Ontfermer, dien Johannes zag: „..... en Zijn hoofd was wit gelijk als witte wol, gelijk sneeuw.....“

Door Hem is er een bedekking, die meerder is dan van de sneeuw: „Welzalig hij, wiens zonde bedekt is, die van de straf voor eeuwig is ontheven!“

v. d. M.